

Sygn. akt II CSK 688/13

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku J. K. i X. K.

przy uczestnictwie I. G., E. J., Gminy K., A. S., W. S., Y. K., R. G., J. G., Z. G.,
X. G., G. G., X. G. oraz A. K.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 czerwca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 24 maja 2013 r., sygn. akt I [...]Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek uczestnika E. J. o przyznanie kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Wprawdzie wnioskodawcy powołali się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, niemniej nie występuje ta przesłanka przyjęcia jej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001, OSNP 2004, nr 6, poz. 100.). Konieczne jest zatem przedstawienie takich zarzutów, które wskazują na oczywiste i rażące naruszenie przez sąd zasad orzekania w demokratycznym państwie prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r., I CSK 126/09, niepublikowane).

Wprawdzie Sąd pierwszej instancji błędnie przyjął, że dokonał rozgraniczenia według drugiego kryterium określonego w art. 153 k.c., tj. według ostatniego spokojnego stanu posiadania, niemniej Sąd drugiej instancji wskazał, że wyznaczenie spornej granicy pomiędzy działkami: nr [...]6 objętej księgą wieczystą nr [...] a nr [...]8 objętej księgą wieczystą nr [...] w istocie nastąpiło

na podstawie stanu prawnego. Wyznaczenie granicy w linii łączącej pkt [...]4-[...]5-[...]6 i [...]7 według oznaczenia na mapie rozgraniczenia nieruchomości, stanowiącej załącznik do opinii biegłego geodety M. P. z dnia 1 maja 2011 r., w świetle dokonanych ustaleń pozwalało rzeczywiście przyjąć, w sposób nie naruszający prawa w wyżej zasygnalizowanym znaczeniu, że w istocie rozgraniczenia dokonano według pierwszego kryterium określonego w art. 153 k.c.

Skoro na działkę nr [...]6 był wydany akt własności ziemi, to stanem prawnym tej nieruchomości był stan jej posiadania na dzień 4 listopada 1971 r. Brak podstaw do przyjęcia, jakoby wyznaczona granica odbiegała od linii władania tą działką w chwili wejścia w życie ustawy uwłaszczeniowej, skoro wytyczona została w linii przebiegu starego ogrodzenia.

Pominięcie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z tego powodu, że biegły sądowy dokonując pomiarów nie powiadomił o nich stron, nie naruszało także – w okolicznościach sprawy - prawa w wyżej zasygnalizowanym znaczeniu. Czynności biegłego dokonywane w fazie przygotowania opinii, jak przeglądanie akt, dokumentów, zaznajamianie się z przedmiotem oględzin, nie stanowią jeszcze postępowania dowodowego. Dlatego obecność stron przy ich dokonywaniu jest zbędna, chyba że jego czynności połączone są z dokonywaniem przez sąd oględzin materiału poddanego badaniu biegłego. Opinia złożona przez biegłego staje się dowodem w rozumieniu kodeksu postępowania cywilnego dopiero na posiedzeniu sądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 października 1962 r., 2 CR 818/61, N.P. 1965, nr 2, s. 188). O tym, czy granica jest wyznaczona według stanu prawnego, czy według jednego z dalszych kryteriów określonych w art. 153 decyduje sąd, a pogląd prawny w tej materii biegłego jest nie tylko niewiążący, ale i nieuprawniony.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]